

Ο μπαμπούλας της Αλ Κάιντα και ο εκφασισμός της κοινωνίας

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οι βομβιστικές επιθέσεις στο Λονδίνο και αυτά που επακολούθησαν είναι άκρως αποκαλυπτικά και απομυθοποιητικά όσον αφορά την προπαγάνδα της υπερεθνικής ελίτ, την οποία υιοθετούν τόσο οι νεοφιλελεύθεροι όσο και οι σοσιαλφιλελεύθεροι ιδεολόγοι του συστήματος. Αρχικά, κατέρρευσε ο μύθος της Αλ Κάιντα (Al-Qaida), η οποία δήθεν αποτελεί ένα «υπερεθνικά οργανωμένο τρομοκρατικό δίκτυο», «μια υπερεθνική υπερδύναμη», όπως την παρουσιάζουν εγχώριοι σοσιαλφιλελεύθεροι φωστήρες.¹ Στη πραγματικότητα όμως, όπως παρατηρεί ο καθηγητής της LSE John Gray, «η τρομοκρατία παραμένει σχεδόν καθ' ολοκληρία εθνική η περιφερειακή όσον αφορά το αντικείμενο και τους στόχους της».² Αυτό επιβεβαίωσαν περίτρανα και οι επιθέσεις στο Λονδίνο της 21 Ιουλίου που πραγματοποιήθηκαν από ομάδα ντόπιων ακτιβιστών Μουσουλμάνων με ερασιτεχνικές βόμβες και μια σχεδόν ανύπαρκτη υποδομή (κρησφύγετα, κ.λπ.), στην οποία ποτέ δεν θα στηριζόταν μια σεβόμενη τον εαυτό της «τρομοκρατική» οργάνωση, από τον RAF μέχρι την 17N!

Είναι φανερό λοιπόν, όπως παρατηρεί ο James Harkin,³ ότι όλα αυτά τα χρόνια γίνεται συστηματική προσπάθεια από τα ελεγχόμενα από την υπερεθνική ελίτ ΜΜΕ να διεθνοποιηθεί το πρόβλημα της «τρομοκρατίας» —γεγονός που επιβάλλει έναν υπερεθνικό πόλεμο κατά της τρομοκρατίας τον οποίο φυσικά μόνο η υπερεθνική ελίτ (με επικεφαλής τις ΗΠΑ που διαθέτει την απαραίτητη στρατιωτική δύναμη) θα μπορούσε να διεξάγει. Εκτός όμως από τους Ιρακινούς και τους Αφγανούς που βρίσκονται άμεσα αντιμέτωποι με την υπερεθνική ελίτ και την κτηνώδη κατοχή της, οι «τρομοκρατικές» επιθέσεις στην Παλαιστίνη, Τσετσενία, Αίγυπτο, Ινδονησία, Τουρκία, κ.α δεν υποκινούνται από κάποια πανίσχυρη υπερεθνική υπερδύναμη αλλά από την ανάγκη αντίστασης στις ντόπιες ελίτ. Αντίστοιχα, οι επιθέσεις στο Λονδίνο και τη Μαδρίτη διεξήχθησαν από ντόπιους Μουσουλμάνους και στρεφόντουσαν επίσης κατά των ντόπιων ελίτ (έστω και αν τις άμεσες συνέπειες δεν τις πληρώνουν αυτές) για τους πολέμους που εξαπέλυσαν κατά των Αράβων αδελφών τους. Οι μόνες ίσως τυφλές επιθέσεις που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως

¹ Βλ. Νίκου Κοτζια, «Η υπερεθνική τρομοκρατία», *Ελευθεροτυπία* (17/7/2005).

² John Gray, "Look out for the enemy within", *The Observer* (10/7/2005).

³ James Harkin, "Al-Qaida isn't behind these bombings", *The Independent* (1/8/2005).

καθαρά επιθέσεις της Αλ Κάιντα ήταν αυτές στις ΗΠΑ, οι οποίες όμως με βάση αναλύσεις όπως αυτή του Gore Vidal,⁴ κ.α. είναι πολύ πιθανόν να έγιναν με την ανοχή της Αμερικανικής ελίτ. Και φυσικά οι επιθέσεις αυτές δεν είχαν καμία συνέχεια, επιβεβαιώνοντας την αδυναμία της δήθεν υπερδύναμης Αλ Κάιντα να δημιουργήσει τη δυναμική ενός συστηματικού αγώνα εναντίον της ελίτ. Ενώ λοιπόν η στρατιωτική βία της υπερεθνικής ελίτ (σε αντίθεση με την οικονομική και πολιτική βία της) είναι γεωγραφικά και πολιτικά συγκεντρωμένη λόγω του ηγεμονικού στρατιωτικού ρόλου των ΗΠΑ, η «τρομοκρατική» αντίβια είναι σχεδόν πάντα αποκεντρωμένη.

Η υπερεθνική ελίτ όμως, με τον μπαμπούλα της Αλ Κάιντα, πετυχαίνει σειρά κρίσιμων στόχων:

Πρώτον, «νομιμοποιεί» τους πολέμους της, δηλαδή την συντριβή κάθε καθεστώτος η κινήματος «ταραξία» που φέρνει εμπόδια στην πλήρη ενσωμάτωση μιας χώρας στη Νέα Διεθνή Τάξη (Αφγανιστάν, Ιράκ, Γιουγκοσλαβία). Η υπερεθνική, επομένως, ελίτ διαχειρίζεται την πολιτική παγκοσμιοποίηση που αποτελεί το αναγκαίο συμπλήρωμα της καπιταλιστικής νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Δεύτερον, δικαιολογεί τον πλήρη εκφασισμό της δυτικής κοινωνίας, ως τμήμα της άμυνας στην επίθεση της «τρομοκρατικής υπερεθνικής υπερδύναμης» που δεν διστάζει να σκοτώνει αθώα γυναικόπαιδα στο Λονδίνο ή την Μαδρίτη (σε αντίθεση με τα προφανώς ένοχα πολλαπλάσια γυναικόπαιδα στο Ιράκ, το Αφγανιστάν ή την Παλαιστίνη που πεθαίνουν ως «παράπλευρες απώλειες», θύματα εμπόργκο, κ.λπ.). Έτσι, σύμφωνα με την υπερεθνική ελίτ, οι «τρομοκρατικές» επιθέσεις δεν στρέφονται κατά της δικής της βίας αλλά κατά της «δημοκρατίας» —πράγμα που επιβάλλει την ουσιαστική ... κατάργηση της για χάρη της προστασίας της!

Τρίτον, στο κλίμα αυτό, περνά άνετα τα μέτρα οικονομικής βίας που συνιστούν την καπιταλιστική νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Σήμερα, υπονομεύονται συστηματικά ή καταργούνται όχι μόνο κοινωνικά δικαιώματα που είχαν κατακτήσει τα λαϊκά στρώματα με μακρούς αγώνες (π.χ. δικαίωμα πλήρους απασχόλησης, δικαίωμα στο οκτάωρο, κ.λπ.) αλλά και πολλές ατομικές ελευθερίες που αποτελούσαν το κύριο στοιχείο του πολιτικού φιλελευθερισμού (π.χ. δικαίωμα απεργίας, αυθόρμητων συναθροίσεων, κ.α.). Στην πάλη ποτέ φιλελεύθερη Βρετανία, για παράδειγμα, έχει ήδη δημιουργηθεί ένα κράτος αστυνόμευσης των πάντων, όπου οι υπηρεσίες ασφαλείας έχουν οπλιστεί με δικαίωμα να εκτελούν επί τόπου όποιον θεωρούν ύποπτο για τρομοκρατική ενέργεια, ενώ το Φθινόπωρο αναμένεται να καθιερωθεί και η ποινικοποίηση ακόμη και της σκέψης που η ελίτ και τα όργανα της θα κρίνουν ότι ενθαρρύνει την τρομοκρατία. Το πιο ανησυχητικό όμως στοιχείο είναι η εντεινόμενη απάθεια των λαϊκών στρωμάτων και η πλήρης ανοχή που παρέχουν στον στραγγαλισμό των ελευθεριών τους —γεγονός που οδηγεί κατευθείαν στον εκφασισμό της κοινωνίας. Στη διαδικασία αυτή βοηθά αποφασιστικά και το ηγεμονικό

⁴ Gore Vidal, "The Enemy Within", *The Observer* (27/10/2002).

στην Αριστερά ρεφορμιστικό τμήμα της (στο οποίο ανήκουν σήμερα και ...Τροτσκιστές οι οποίοι βάζουν στο ίδιο τσουβάλι την βία των ελιτ και την αντίσταση εναντίον της!) που δεν οργάνωσε ούτε μια διαδήλωση για ν' αποδοθεί η απώτερη ευθύνη για τις βομβιστικές ενέργειες στην ντόπια ελίτ. Παράλληλα, οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ), συνήθως λαλίστατες στη καταδίκη της κρατικής τρομοκρατίας όταν αυτό βολεύει την υπερεθνική ελίτ (Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, προκατοχικό Ιράκ), έχασαν τη λαλιά τους όταν έπρεπε να καταδικάσουν ως καθαρή περίπτωση κρατικής τρομοκρατίας την εκτέλεση του Βραζιλιανού και φυσικά δεν διανοήθηκαν ποτέ να απαιτήσουν, όπως στις περιπτώσεις Μιλόσεβιτς και Σανταμ, την παραπομπή των Μπους, Μπλερ, Σαρον και συντροφία για εγκλήματα πόλεμου.

Συμπερασματικά, μπροστά στην εντεινόμενη σημερινή βαρβαρότητα, υπάρχουν τρεις τρόποι δράσης: ο πρώτος είναι η «τρομοκρατία» η οποία όμως —εκτός των περιπτώσεων κατοχής— είναι ηθικά καταδικαστέα αλλά και πολιτικά αδιέξοδη. Ο δεύτερος είναι αυτός που συνιστά η ρεφορμιστική αριστερά (και ουσιαστικά ενθαρρύνει η υπερεθνική ελίτ διότι είναι ανώδυνος), δηλαδή, οι παθητικές υπογραφές συλλογικών κειμένων διαμαρτυρίας και οι αντίστοιχα παθητικές συγκεντρώσεις και απεργίες για την τιμή των όπλων. Ο τρίτος είναι ο αγώνας για την δημιουργία ενός διεθνούς αντισυστημικού μετώπου από τις δυνάμεις που θα ένωνε η διαπίστωση ότι η έξοδος από τη σημερινή πολυδιάστατη κρίση προϋποθέτει την άμεση αμφισβήτηση του συστήματος που την προκάλεσε και την αντικατάσταση του από μια κοινωνία όπου οι ίδιοι οι πολίτες, και όχι οι ελιτ «για λογαριασμό τους», θα διαχειρίζονται την πολιτεία και την οικονομία.

http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2005/8_6.htm